

§ 27. Banki mogą udzielać oddziałom kredytów:

- 1) na poczet ich środków własnych, przewidzianych do zakumulowania na cele inwestycyjno-remontowe do końca roku kalendarzowego,
- 2) na inwestycje szybko rentujące się,
- 3) w innych przypadkach określonych odrębnymi przepisami.

§ 28. Udzielone kredyty, o których mowa w § 27, wraz z kosztami i odsetkami od tych kredytów podlegają spłacie ze środków funduszu inwestycyjno-remontowego, a w razie braku środków na rachunku tego funduszu — z rachunku rozliczeniowego oddziału.

§ 29. Środki funduszu inwestycyjno-remontowego gromadzone są na odrębnym rachunku bankowym oddziału w banku finansującym jego działalność eksploatacyjną.

Rozdział 6.

Gospodarka finansowa zarządu.

§ 30. 1. Zarząd przedsiębiorstwa tworzy fundusz administracyjny zarządu z wpłat obciążających koszty własne oddziałów w formie narzutów.

2. Wysokość rocznej sumy narzutu ustala zarząd w ramach sumy, na jaką zatwierdzony został przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej preliminarz wydatków zarządu.

3. Narzuty, o których mowa w ust. 2, mają charakter kwotowy i nie ulegają zmianie w razie zmiany poziomu kosztów oddziałów.

4. W preliminarzu wydatków administracyjnych zarządy uwzględniają narzut na utrzymanie zjednoczenia, którego wysokość dla poszczególnych przedsiębiorstw określa zjednoczenie w granicach kwot ustalonych na utrzymanie zjednoczenia przez Ministra Komunikacji.

5. Wysokość wpłat na fundusz administracyjny zarządu, przypadająca na poszczególne oddziały, jak również sposób i terminy wpłat ustala dyrektor przedsiębiorstwa.

6. Z funduszu administracyjnego zarządu pokrywane są wydatki zarządu, zarówno osobowe, jak i rzeczowe, łącznie z wydatkami na kapitalne remonty i inwestycje stanowiące zakupy ruchomości niezbędnych do jego działalności administracyjnej. Zarządy nie dokonują amortyzacji środków trwałych przeznaczonych dla potrzeb działalności administracyjnej.

7. Nie wykorzystane w danym roku środki funduszu administracyjnego podlegają przekazaniu w ostatnim dniu każdego roku na fundusz rezerwowy zarządu.

§ 31. 1. Zarządy ujmują koszty swej działalności administracyjnej w rocznych preliminarzach, które zatwierdzają prezydium wojewódzkich rad narodowych po zasięgnięciu opinii zjednoczenia.

2. Zatwierdzony w trybie ust. 1 preliminarz działalności administracyjnej stanowi dla banku finansującego podstawę

finansowania wydatków administracyjnych zarządu do wysokości ogólnej sumy preliminarza.

3. Wykorzystanie funduszu płac przez zarząd podlega kontroli bankowej według zasad określonych odrębnymi przepisami.

§ 32. 1. Dyrektor przedsiębiorstwa uprawniony jest do dokonywania zmian w preliminarzu, polegających na przesunięciach pomiędzy poszczególnymi pozycjami wydatków, z zastrzeżeniami wynikającymi z ust. 2.

2. Zmiany w preliminarzu powodujące zwiększenie ogólnej jego kwoty, kwoty prelimitowanych wydatków osobowych, kwoty na nagrody oraz kwoty wydatków o charakterze inwestycyjnym mogą następować jedynie za zgodą prezydium wojewódzkiej rady narodowej po zaopiniowaniu przez zjednoczenie.

§ 33. 1. Zarządy przedsiębiorstw posiadają następujące rachunki bankowe:

- 1) rachunek rozliczeń z budżetem,
- 2) rachunek funduszu administracyjnego zarządu,
- 3) rachunek amortyzacji,
- 4) rachunek funduszu rezerwowego,
- 5) rachunek funduszu zakładowego,

2. Zarządy mogą posiadać inne rachunki bankowe, a w szczególności funduszu postępu technicznego, akcji specjalnych i zakładowego funduszu mieszkaniowego.

Rozdział 7.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 34. 1. Minister Finansów określi ramowe zasady normowania środków obrotowych oraz planowania pasywów stałych, a także szczegółowe zasady i tryb rozliczeń przedsiębiorstw z budżetami terenowymi, zasady i tryb dokonywania odpisów na fundusz rezerwowy i rozwoju oraz zasady gospodarki finansowej zarządu.

2. Opierając się na ramowych zasadach, o których mowa w ust. 1, Minister Komunikacji określi szczegółowe zasady normowania środków obrotowych oraz planowania pasywów stałych.

§ 35. Wykonanie uchwały porucza się Ministrom Finansów i Komunikacji oraz prezdydiom wojewódzkich rad narodowych.

§ 36. 1. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. W odniesieniu do rozliczeń wojewódzkich przedsiębiorstw Państwowej Komunikacji Samochodowej z budżetami wojewódzkich rad narodowych za rok 1962 stosuje się odpowiednio przepisy uchwały nr 387 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1960 r. w sprawie zasad gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw przemysłowych i ich zjednoczeń objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski Nr 91, poz. 411).

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

29

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 15 stycznia 1963 r.

w sprawie ustalania wartości czynszowej dla celów wymiaru podatku od nieruchomości oraz podatku od lokali dla budynków nie wynajętych i nie wydzierżawionych.

Na podstawie art. 8 ust. 7 i art. 17 ust. 6 dekretu z dnia 20 maja 1955 r. o niektórych podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. z 1955 r. Nr 21, poz. 136, z 1958 r. Nr 44, poz. 218 i z 1962 r. Nr 66, poz. 326) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dla budynków lub ich części nie wynajętych i nie wydzierżawionych, zajmowanych przez właścicieli lub oddanych bezpłatnie do użytkowania lub używania, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w § 2, wartość czynszową ustala się:

- 1) dla mieszkalnej części budynku — w wysokości czynszu, jaki by na podstawie przepisów o najmie lokali opłacali w charakterze najemców osoby zajmujące lokale w tej części budynku;
- 2) dla użytkowych części budynku — w wysokości czynszu, jaki na podstawie przepisów o najmie lokali należałoby pobrać za dany lokal użytkowy w zależności od sposobu jego wykorzystania.

§ 2. 1. Dla budynków nie wynajętych i nie wydzierżawionych, zajmowanych przez zakony i kongregacje duchowne (domy generalne, prowincjonalne, zakonne, klasztory), wartość czynszową ustala się:

- 1) od części budynków, zajętej na cele mieszkalne, od powierzchni przypadającej według obowiązujących w danej miejscowości norm zaludnienia na:
 - a) osoby, których wyłącznym źródłem utrzymania są przychody podlegające przepisom o podatku od wynagrodzeń, osiągnęte od innych osób niż zakon lub kongregacja, do której należą,
 - b) osoby uznane za inwalidów przez organ właściwy do orzekania o trwałej niezdolności do pracy albo które osiągnęły 60 lat życia, jeżeli nie posiadają przy tym gospodarstwa rolnego ani żadnych źródeł utrzymania, podlegających podatkowi dochodowemu,
 - c) rencistów uprawnionych do zaopatrzenia lub renty z funduszy Państwa, osiągających przychody w granicach nie pozbawiających ich prawa do otrzymania rentyw wysokości czynszu, wynikającego z przepisów art. 4 dekretu z dnia 28 lipca 1948 r. o najmie lokali (Dz. U. z 1958 r. Nr 50, poz. 243, z 1959 r. Nr 10, poz. 59 i z 1962 r. Nr 66, poz. 326);
- 2) od pozostałej części budynku, zajętej na cele mieszkalne — w wysokości wynikającej z przepisów art. 2 dekretu o najmie lokali;
- 3) od części budynku, zajętej na cele użytkowe — w wysokości czynszu, jaki na podstawie przepisów o najmie lokali należałoby pobrać w zależności od sposobu użytkowania poszczególnych pomieszczeń.

2. W budynkach zajmowanych przez osoby, o których mowa w ust. 1, za zajęte na cele mieszkalne należy również uważać pomieszczenia wspólne, używane przez zakonników, jak np. refektarze, jadalnie.

3. Dla pomieszczeń przynależnych do pomieszczeń mieszkalnych, jak kuchnie, łazienki, korytarze, ustala się wartość czynszową jak dla powierzchni mieszkalnej przy zastosowaniu stawek czynszowych z art. 4 dekretu o najmie lokali do powierzchni tych pomieszczeń, przypadającej proporcjonalnie na osoby wymienione w ust. 1 pkt 1, oraz stawki z art. 2 dekretu o najmie lokali do pozostałej powierzchni.

§ 3. 1. Zasady ustalania wartości czynszowej określone w § 1 stosuje się również w odniesieniu do:

- 1) domów jednorodzinnych, lokali w małych domach mieszkalnych oraz lokali w domach spółdzielni mieszkaniowych, wyłączonych spod publicznej gospodarki lokalami na podstawie ustawy z dnia 23 maja 1957 r. o wyłączeniu spod publicznej gospodarki lokalami domów jednorodzinnych oraz lokali w domach spółdzielni mieszkaniowych (Dz. U. z 1962 r. Nr 47, poz. 228), zamieszkałych przez właściciela domu (lokalu); jeżeli właściciel domu (lokalu) należy do kategorii osób opłacających czynsz w dotychczasowej wysokości w rozumieniu art. 4 dekretu z dnia 28 lipca 1948 r. o najmie lokali, do wartości czynszowej nie wlicza się czynszu za nadwyżkę powierzchni mieszkalnej ponad obowiązujące w danej miejscowości normy zaludnienia;
- 2) budynków mieszkalnych, związanych z gospodarstwem rolnym, zajętych przez właścicieli i położonych na terenie miast i osiedli.

2. Jeżeli w budynkach, o których mowa w ust. 1, lokal jest nie zajęty, wartość czynszową dla celów podatku od nieruchomości ustala się tak, jak gdyby lokal zajęty był przez właściciela budynku.

§ 4. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 13 czerwca 1955 r. w sprawie ustalania wartości czynszowej dla celów wymiaru podatku od nieruchomości oraz podatku od lokali dla budynków nie wynajętych i nie wydzierżawionych (Monitor Polski Nr 60, poz. 730).

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1963 r.

Minister Finansów: J. Albrecht

30

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 17 stycznia 1963 r.

w sprawie ustalenia taryfy i poboru składek za obowiązkowe ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków i odpowiedzialności cywilnej z ruchu pojazdów samochodowych.

Na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 2 grudnia 1958 r. o ubezpieczeniach majątkowych i osobowych (Dz. U. Nr 72, poz. 357) oraz § 1 i § 8 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1961 r. w sprawie sposobu ustalania taryf i poboru składek za obowiązkowe ubezpieczenia majątkowe i osobowe (Dz. U. z 1962 r. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Składkę za prowadzone przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń obowiązkowe ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków i odpowiedzialności cywilnej z ruchu pojazdów samochodowych posiadacze tych pojazdów opłacają

jednorazowo za rok kalendarzowy w okresie od 1 do 31 stycznia danego roku.

2. W razie nabycia nowych pojazdów w ciągu roku kalendarzowego posiadacze opłacają składkę przed zarejestrowaniem tych pojazdów.

3. Składkę przypadającą za okres krótszy od jednego roku ustala się w wysokości 1/12 składki rocznej za każdy miesiąc, przy czym rozpoczęty miesiąc liczy się za pełny.

§ 2. Składkę roczną, o której mowa w § 1 ust. 1, ustala się w następującej wysokości: